

**critică și
cronică:**

Valeriu Butulescu
Marian Daniel
Eugen Evu
Gheorghe Grigurcu
Emilian Marcu
Lucia Pătrașcu
Vasile Ponea

proză:

Aurelia Corbeanu
Marius Iorga
Aneta Pioară
Daniel Popa
Lazăr Popescu
Valeria Certăzeanu-Zorilă

eseuri și studii:

Gelu Delastrei
Ion Mocioi
Ion Popescu-Brădiceni
Elena Roată
Paula Romanescu
Mihai Sporiș
Al Florin Țene
Eugen Zăineă

poezie:

Ionuț Caragea
Anghi-Melania Cristea
Dumitru Dănuș
George Dumitru
Doru Fometescu
Adrian Frățilă
Eli Gălcescu
Elev Constantin Neamțu
Mariana Popeangă Cornoiu
Viorica Răduță
I.D.SICORE
Marius Marian Șolea
Mircea Tutunaru
Ion Urda

**restituirii
și evocări:**

Adrian Păunescu
Mircea Arjuna

Reportaj:

Ion Elena

**cugetări și
reflecții:**

Ghe. Niculescu Uricani

atitudini:

Alex Gregora
Ani Gogălniceanu

rugăciune
C.Brâncuși

traduceri:

Nicolae Dragoș

sculptură: Valer Neag
pictură: Florian Hutium

Aniversări, comemorări, revizuiți

Editorial de Ion Trancău

Titlul acestui editorial este inspirat de primele două luni ale anului, ianuarie și februarie 2016. Cele trei substantive din titlu au forme nearticulate, la plural, dar și semnificații istorico-literare profunde date de aniversarea, comemorarea și revizuirea unor personalități și opere importante: împlinirea unui secol și jumătate de la debutul poetic eminescian într-o broșură din Cernăuți și de la debutul publicistic sau revuistic în revista *Familia* din Pesta, aniversarea nașterii lui Titu Maiorescu, în 15 februarie, și a lui

Marin Sorescu, în 17 februarie 2016, când autorul odei proemnesciene *Trebuiau să poarte un nume* putea să devină octogenar, protejat de un destin mai clement. Tot în prima lună a acestui an, în 24 ianuarie, am comemorat 150 de ani de la stingerea din viață, la doar 48 de ani, a revoluționarului ardelean Aron Pumnul, refugiat la Cernăuți, gazda și mentorul acestui elev... *privatist*. Pentru românii bucovineni, moartea lui Aron Pumnul a fost un motiv de tristețe și de doliu național.

(continuare în pag. 4)

baronul von Mayr, ambasadorul la București al Imperiului Austro-Ungar. Eminescu a fost sacrificat pentru că politicienii români conspiratori, în frunte cu Maiorescu și P. P. Carp (“și mai potoliți-l odată pe Eminescu!” scria el de la Viena, unde era ambasadorul României și al coaliției monstruoase liberalo-conservatoare) pentru ca aceștia să poată semna tratatul secret cu Puterile Centrale, care, astfel, consfințea pe veci abandonarea Ardealului! Cu Eminescu liber și exprimandu-se în Timpul, semnarea nu a fost posibilă. Ea s-a realizat abia după 28 iunie 1883!

Tot Maiorescu a fost și cel care, în acea zi, i-a confiscat lui Eminescu cuferele cu manuscrise, de care genialul poet a fost definitiv separat până la moarte (în ziua morții, i s-au găsit în buzunarul halatului variante pentru două poezii, una fiind “La Steaua...”, pe care el le rescria din memorie!). Din acea zi din 1883, Maiorescu s-a înstăpânit pe manuscrise și, poate, nu le-ar fi redat niciodată, dacă n-ar fi fost silit să le doneze Academiei la începutul anilor 1900, în urma unei îndelungi, perseverențe și energice campanii de presă a criticului și istoricului literar Ilarie Chendi. În cursul acestui îndelung abuz al lui Maiorescu, s-a... pierdut (sau a fost deliberat sustras și ascuns?) unul dintre cuferele cu manuscrise. Oare ce comori au existat în acele manuscrise? Și ce lucruri teribile scrise de el (ca în magnifica lui ziaristică...) ce nu trebuiau să ajungă la ochii cititorilor?

Poeme și Cugetări

Ionuț Caragea

Degetele mele pianotează ușor la fereastră

Degetele mele pianotează ușor
pe formele ei
Compun simfonia atingerilor
Amprente în opus major
Orice iubire începe
În cheia sol

Vântul bate la fereastră
Trezește-te!
Iubirea ta se află la trei ore
de zbor
Într-un cuib te așteaptă
Fii pasăre!

Degetele mele pianotează ușor
la fereastră
Azi oare aerul este mai greu
decât sufletul meu?
Curaj! Îmi spune Soarele
și-mi întinde o rază
Curaj! Îmi spun și eu și m-arunc
zmeu

Ce vreme înșelătoare...
Plouă
Pământul moale
Sufletul greu
Degetele mele pianotează
ușor timpul
Și iarba-ncolțește din creștetul
meu

Pe retină își face cuib
Umbra unei păsări
De pradă

Azi pe fruntea mea
Pianotează Dumnezeu

Omnia precedes tempora...

inima
gâtul subțire
al clepsidrei
de sânge

plămânii
gâtul subțire
al clepsidrei
de aer

ochii
gâtul subțire
al clepsidrei
de vise

sânge învechit
respirații îmbâcsite
zboruri în cearcafuri
de noapte

gălbenuș
de soare stricat
în albușul dimineților

ou clocit
de pasărea oarbă
a morții

*
Zilele negre, nopțile albe – cla-
pele de pian pe care moartea
cântă recviemul umanității.

*
Fericirea ține cât luciul panto-
filor. Este lustruită de suflet în
fiecare dimineață, dar n-apucă
să facă doi pași fără să se mur-
dărească.

*
Oare câte bătăi de inimă pot umple
nimicul, tăcerea și tot universul?

*
Sub aripile de ceară ale nostal-
giei îmi îngrămădesc amintirile,
le păstrez pentru ziua în care
sufletul îmi va cerși ultimul zbor
către stele.